

нове, рудани и бѣленки, а дечурлигата намирали играчки и забави по бѣлитѣ пѣсѣци и ронливи брѣгове.

Но това, което прославило и обезсмъртило крепостта, не било нито красното ѝ мѣстоположение, нито оживената ѝ скеля съ дървени вжглища, а приказно хубавата ѝ мома, която изгрѣла като слънце оттука. Това било прочутата бѣла Стана Урдувизка, както населението въ този край я знае. Така е именувана тя и въ нарочитата народна пѣсень, що българското население

Хилядолѣтенъ джбъ въ Странджа.

въ тази покрайнина ѝ изпѣло. Съ тая пѣсень народътъ ѝ издигналъ вѣченъ паметникъ за добрината, която хубавицата, както по-нататкъ ще видимъ, му е направила. Въ широка тжжна мелодия пѣсеньта сякашъ

разказва за нѣщо скжпо, мило, хубаво. Тя се пѣе само на голѣми гощавки и трапези, и то отъ прочути народни пѣвци и пѣвици.

Споредъ тая пѣсень славата за хубостта на момата не останала само въ предѣлитѣ на родния ѝ кжтъ. Тя се разнесла далечъ по градове и села и достигнала до ушитѣ на султана, както пѣе пѣсеньта:

Мари Стано, бѣла Стано,
бѣла Стано-Урдивизка!

Прочула се бѣла Стана
отъ градъ, града — въ Цариграда!
Де я зачу самъ си царьтъ,
самъ си царьтъ — бре, турчиньтъ.
Той проводи триста души,